

Je pátek, deset hodin dopoledne. Na Karlově náměstí v Praze nás zastavují starší manželé. „Kde najdeme Myslíkovu ulici?“ ptá se zdvořile tmavovlasá žena, zatímco se její partner s mapou v ruce rozhlíží po chodníku plném lidí, spěchajících všemi směry rušného centra města, přezdívaného stověžatě. „Jste jen kousek od ní,“ ukazujeme, a Japonci s pověstnými úklonami a milým úsměvem míří na druhý chodník. O pár hodin později, řekněme v takových devět deset večer, by místa, kde za bílého dne cvakala spoušť fotoaparátů jako o závod, tihle turisté nejspíš nepoznali. S pokračujícím soumrakem mizí z uliček kolem Karlova náměstí spěch a rozkvétá zde obchod doprovázený slangem, který nezná jazykovou bariéru...

Dvojitá tvář

P

rostituce v centru Prahy stále kvete, a vedle mladých děvčat, které střeží jejich pasáci, tady mají vyšlapané svoje kousky dláždění i ženy starších ročníků, tedy prostitutky tak říkajíc vysloužilé. O zákaznky nemají nouzi, a o výdělek se povětšinou nemusí – na rozdíl od mladších kolegyně – s osobní ochrankou dělit, neb žádnou nemají.

„Právě do téhle kategorie patřila žena, která se stala obětí svého řemesla,“ říká mjr. Jiří Šnýdr, policejní komisař SKPV Správy Středočeského kraje P ČR. Hovoříme o případu, jehož začátek se odehrál v červenci roku 2002 v Praze, na rozhraní ulic Myslíkovy a Křemencové.

• • •

Hodiny ukazovaly půl desáté večer, z dlažby i ze zdí domů, které by mohly vyprávět, sálalo nahromaděné letní vedro. Pětačtyřicetiletou Ludmilu tady znal kdekd – starousedlíci, její kolegyně i zákazníci. Poblíž Karláku pracovala už pěkných pár let, a stále ve stejném oboru.

„Jedu na Zbraslav a vrátím se až po půlnoci, nechceš jet s námi?“ zavolala na přítelkyni ze stejného břehu, když spěchala s mladíkem, který si ji pro dnešní noc vybral, k jeho autu.

„To teda ne,“ odušila kamarádka. Dobře si všimla výmluvného štamgastova gesta, chce s ní být sám, to bylo jasné. Pro jistotu okoukla auták, který zatím nastartoval a mířil nahoru k náměstí, člověk nikdy neví, i když tenhle mladý vypadal docela slušně, vypověděla později.

Když se Lidka do rána nevracela, nechávalo to její kamarádku docela v klidu, flám se asi protáhl, to se stává.

• • •

Zprávu v policejním hlášení lze vyjádřit stručnou větou – náhodný chodec našel v lesním porostu nedaleko obce Řitka, okres Praha-západ, nahé tělo mrtvé ženy,

oděvní svršky byly rozházeny opodál...

„Vražda prostitutky z Myslíkovy ulice byla spáchána zvlášť krutě a nenávistně,“ vzpomíná na jeden z mnoha případů, který za dlouhá léta své služby řešil, policejní komisař mjr. Jiří Šnýdr. „Údery, škracení, vylovení zubů, bodné rány nožem hluboko do hrudníku i břišní dutiny, přejetí automobilem a další zranění – pachatel jako by si chtěl smrt své oběti několikanásobně pojištit.“

Policejní pátrání se rozeběhlo několika směry. Hlavní pozornost byla věnována verzi, že vrahem může být sadisticky zaměřený muž, který vyhledává styk s prostitutkami. Mezi podezřelými byl i Pavel S. z jižních Čech.

Zhruba třicetiletý muž nebyl, podle svědectví lidí, kteří s ním přicházeli do kontaktu, zrovna vlídný. Arogantní, povýšený, o ženách mluvil vulgárně a galantnost k něžnému pohlaví mu byla rozhodně cizí. Nejbližší příbuzní hovoří o Pavlovi docela jinak – je citlivý, lítostivý, rád by něčeho dosáhl, ale neví jak, má mnoho nereálných představ a plánů, dalo by se říct, že je zatím nevyzrálý snílek, i když má své chyby.

• • •

Jedna z prostitutek v Myslíkově ulici viděla muže, kterého policisté hledali, opravdu zblízka. Když nasedal s její kamarádkou Lídou do osobního auta, aby spolu odjeli – údajně kamsi na Zbraslav – stála jen kousek od něho. Vyšetřování prokázalo, že se jednalo o Pavla S. Kromě svědectví ženy z Myslíkovy ulice existují i další důkazy.

Díky mobilním telefonům, které dotyčný prokazatelně užíval, jsme zadokumentovali v inkriminované době jeho pohyb z jihočeského Táborska do Prahy 3. Pak pachatelův signál zhruba na dvě hodiny mizí, aby se později znovu objevil na území hlavního města Prahy.

Přestože Pavel S. do poslední chvíle nepřiznal, z čeho byl obviněn, bylo prokázáno, že vrahem pětačtyřicetileté prostitutky je právě on. Soud odsoudil jeho brutální násilí a následnou smrt ženy, nalezené

v lesním porostu nedaleko obce Řitka, trestem nepodmíněného odnětí svobody v trvání čtrnácti let – rozsudek nabyl právní moci.

Znalci z oboru psychiatrie, sexuologie a psychologie hodnotí Pavla S. jako středoškolsky vzdělaného, poměrně inteligentního muže, který vyrůstal v harmonické rodině. Osobnost dotyčného je však hodnocena jako psychicky nevyrovnaná, s rysy afektivní labilita a poruch seberegulace. Mladý muž, který se své nejbližší rodině jevil zcela jinak, nesnese dle odborných vyšetření žádný druh odporu, má silně zvýšené potřeby sebeprosazování, uznání, ocenění a respektu.

O dvou tvářích Pavla S. hovoří také svědectví několika prostitutek i dalších svědků z jižních Čech. Při svých návštěvách nočních klubů vyhledával muž odsouzený za spáchání brutální vraždy zejména sadomasochistické praktiky. K ženám, které si kupoval, se choval hrubě a agresivně. Poslední žena, se kterou si domluvil potěšení za peníze, už bohužel své svědectví o letní noci ve dvou nevydává.

• • •

Vraždu ženy z pražské Myslíkovy ulice vyšetřoval tým POMÍKY SKPV Správy Středočeského kraje. Jak sám název napovídá, tyto kriminalisté pracují na případech staršího data, které se policistům nepodařilo – většinou déle než jeden rok – plně objasnit. Je to mravenčí práce, protože pro pachatele, jak známo, pracuje čas. Přesto se tomuto týmu daří mnohé ze zmíněných případů vyřešit.

Mohou stopy, kterých leckdy nebývá zrovna nadbytek, svou výpověď ve prospěch svědka záměrně poškozovat i někteří svědci? zajímá nás.

„S takovými svědeckými výpověďmi se nesetkáváme často. Svědek má v momentech, kdy by rád obviněnému pomohl, omezené možnosti. Pokud nemluví do protokolu pravdu, dopouští se trestného činu nadřívání nebo křivé výpovědi, schvalování a podobně. Volí proto raději své právo odmítnout vypovídat, málokdy se setkáváme s tím, že by svědek vědomě lhal,“ vysvětluje mjr. Jiří Šnýdr.

Jak mohou lidé, řečeno odbornou mluvou „věřejnost“, policii nejvíc pomoci?

„Pokud někdo vidí, zejména na veřejnosti, chování připomínající násilí, je dobré bez odkladů zavolat policii. Člověk bez zkušeností nemůže sám posoudit, jak se daná věc dál vyvine. Policejní hlídka, která se po oznámení dostaví na udané místo, situaci posoudí a buď zasáhne, nebo zase odjede. Někdy ale může takovéto oznámení zabránit nenapravitelné škodě – ať na majetku, anebo dokonce na zdraví či na životě,“ říká mjr. Jiří Šnýdr. „Pokud se pachatel trestného činu chová agresivně, je lepší nestavět se mu do cesty, ale všimnout si, jak vypadá, kudy přišel, kudy odchází, jak je oblečený, zda má k dispozici nějaké vozidlo, případně jaké poznávací značky... Pro práci policistů má význam každá maličkost, kterou jí náhodní svědci poskytnou.“

—rn—

Ilustrační foto Jiří NOVÁK

